

Alessandro Gatti
Davide Morosinotto

QUI HA ROBAT EL GAT D'OR?

Il·lustracions de
Stefano Turconi

Traducció de Xavier Solsona

laGalera

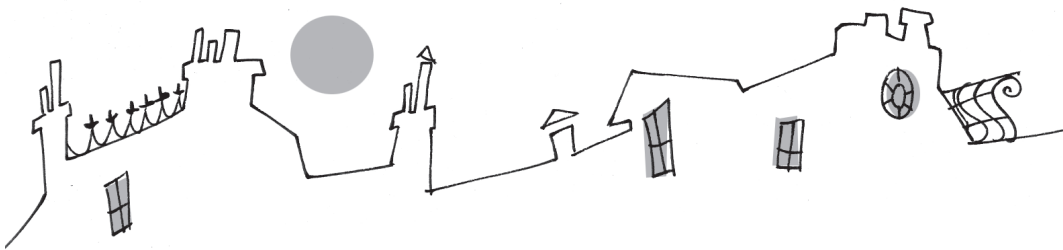

Capítol 1

Els coixins més tous de París

Una ombra s'esmunyia al capvespre entre les xemeneies i les teulades de París. Saltava d'un canaló a una cornisa, s'enfilava pel balcó de la senyora Grénier, saltava amb gràcia sobre l'ampit de la finestra del coronel Bouvard i desapareixia esquitllant-se enllà de les xemeneies d'un vell edifici recobert d'heura.

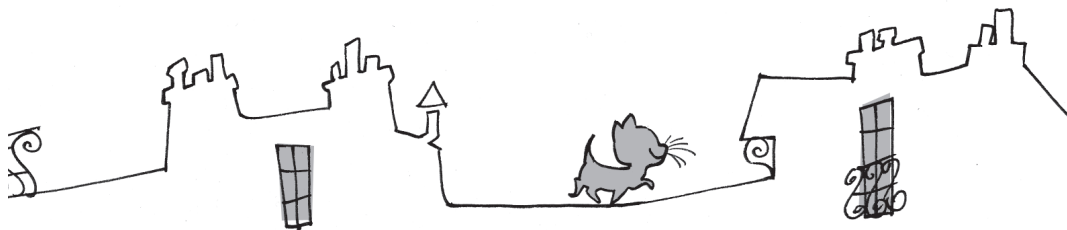
L'ombra es movia amb l'agilitat d'un gat i, ben mirat, la cosa no ha de sorprendre perquè es tractava realment d'un gat: un felí amb una cua llarga i elegant i el pèl tot negre, fora d'algunes taques blanques aquí i allà.

El mix es deia Mister Moonlight i era un gat americà amb un olfacte excepcional. No només sabia reconèixer el peix més fresc i selecte dels mercats de Les Halles, sinó que també era capaç de resoldre els misteris més enrevessats de la ciutat. Però no us penseu que els diaris i revistes anaven plens amb el nom de Mister Moonlight: els éssers humans eren massa soques i despistats per fixar-se en aquell genial detectiu de quatre potes.

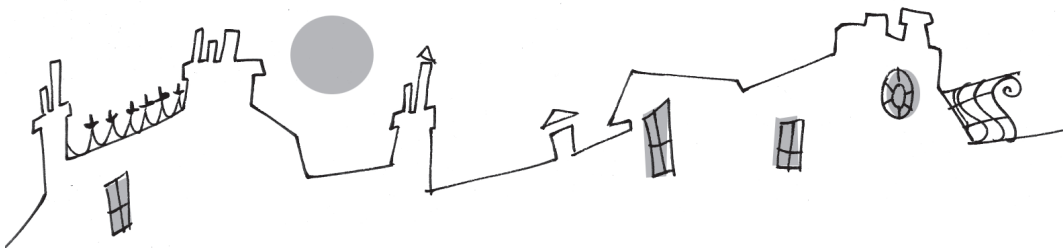
Amb tot, aquell vespre, Moonlight no havia de portar a terme cap investigació. Estava, si es pot dir així, de vacances. I es passejava per les teulades amb calma i tranquil·litat, per anar a trobar els seus amics detectius cuats.

N'eren tres: Dodó el Marsellès, un gatot vagabund més viu que la fam, amb la cua pe-lada i una cicatriu que li corria per tot l'ull dret. Josephine, una siamesa refinada i amb

una intuïció increïble. I finalment Ponpon, que només era un cadell, però, si calia, feia gala d'un coratge d'autèntic felí.

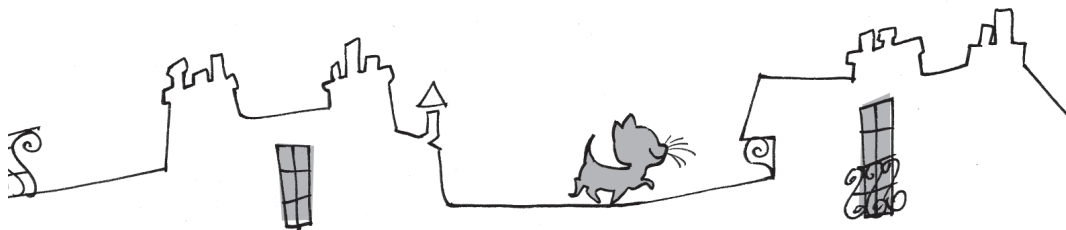

Els tres gats esperaven Mister Moonlight al seu petit refugi secret, amagat darrere unes velles golfes una mica guerxes. Allà dalt, en aquell racó entre les teulades, Moonlight i els seus amics s'hi havien portat una manta i alguns coixins usats, i gairebé cada dia es trobaven per miolar les últimes novetats, observar la ciutat des de dalt i endormiscar-se quan els venia de gust.

–Gatatxus! –va exclamar Dodó, quan va veure arribar Moonlight–. Per fi apareix Mister Puntualitat... Començava a pensar que havies perdut la cua i que l'havies anat a buscar!

–M'he quedat fent companyia a en Bonnet –va explicar amb tota la calma Moonlight, assegant-se a la vora de Josephine.

En Bonnet era l'«amoalimentador» de Moonlight, és a dir, l'humà que li oferia un sostre sobre el cap i teca garantida al bol. Era

un senyor rodanxó i amable, pintor de professió.

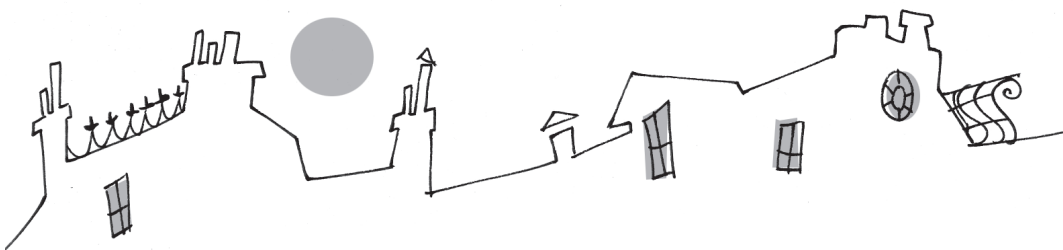
Josephine es va desemmandrir sobre el vell coixí on s'havia enroscat.

–Ens hauries pogut avisar, però! –el va renyar–. Tinc tots els ossos adolorits, d'estar-me quieta aquí. Aquest coixí és tan vell i incòmode...

Moonlight va somriure sorneguer per sota els bigotis. Perquè aquell dia tenia reservada una magnífica sorpresa per als seus amics de les golfes.

–Tens tota la raó, Josephine –va miolar a l'encantadora siamesa–. Aquests coixins són un suplici. Ah, si tinguéssim un lloc ben tou on recolzar la cua!

Els gats van sospirar tots alhora, perquè, efectivament, per passar una tarda de mandra felina, res millor que un sofà ben còmode, una butaca de luxe o un llit tou acabat de fer.

–Bé, amics meus! –els va espavilar Moonlight, com un actor que domina l’escenari–. Resulta que he descobert on són els coixins més tous de tot París!

Josephine va fer un bot:

–Ho dius de debò?

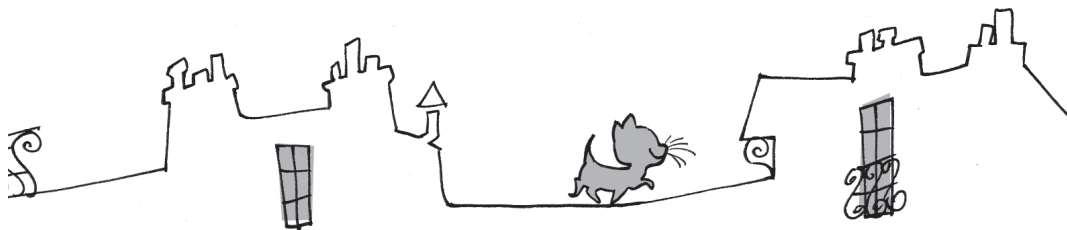
–Ja ho crec que sí! –va assegurar el mix–. Són tan tous que sembla que estiguis damunt d’un núvol!

–Que interessant! –va comentar Dodó, estirant les potes–. El meu pompis rodamón es mereix un bon descans! I on són aquests coixins?

–A casa de la vídua De Bouillon –va contestar Moonlight.

Un cor de miols de decepció es va deixar sentir al moment.

La senyora De Bouillon era, en efecte, la dama més rondinaire i antipàtica de tot París.

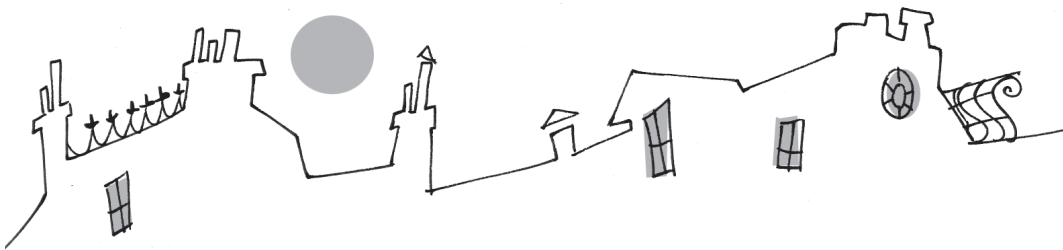

Quan encara vivia el seu marit, el famós col·leccionista d'art De Bouillon, al seu palau s'organitzaven festes fabuloses... Però els comentaris desagradables de la senyora i les seves observacions despectives sempre feien escapar els convidats comes ajudeu-me.

–Aquella dona és més àcida que una gamba amb llimona –va miolar Josephine mentre treia la seva llengüeta vermella.

–Però no es fixarà en nosaltres! –la va tranquil·litzar Moonlight–. Mireu, a la senyora se li ha posat al cap fer-se un retrat, i ha encarregat al meu amic Bonnet que pinti el quadre. Mentre ell estigui enfeinat amb les teles i els pinzells, nosaltres ens esquitllarem a casa seva i podrem arribar sense cap problema al saló on hi ha els coixins. Què me'n dieu?

Dodó es va allisar els bigotis amb una de les seves potetes pelades.

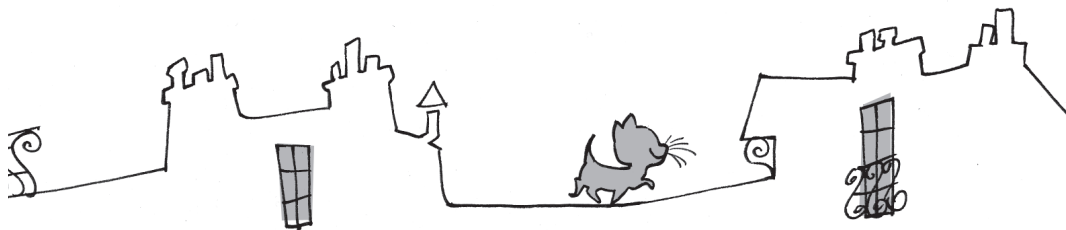
–No ho sé –va replicar–. D'aquí una estona ja serà fosc i aquests dies no és convenient voltar pels carrers de París... Encara no heu sentit a parlar del Caçagats?

Josephine va fer que sí amb el cap.

–Ahir a la nit la meva amiga Moumou se'n va escapar per un pèl! Em va dir que és un autèntic pocavergonya i que fa anar la xarxa com si fos un sabre! Val a dir que Moumou sempre exagera...

–I tu, Dodó? Tu també tens por com l'encantadora Moumou? –va preguntar Moonlight.

El Marsellès va inflar el pit i va saltar damunt el canaló que duia a l'exterior de l'amagatall, com dient que ell no tenia por de ningú, ni tan sols del terrible Caçagats que havia arribat feia pocs dies a la ciutat. En realitat, ni Josephine, ni Moonlight, ni el petit Ponpon estaven espantats: per més gran que fos la seva xarxa,

aquell Caçagats continuava sent un humà...
per tant, un sabatasses!

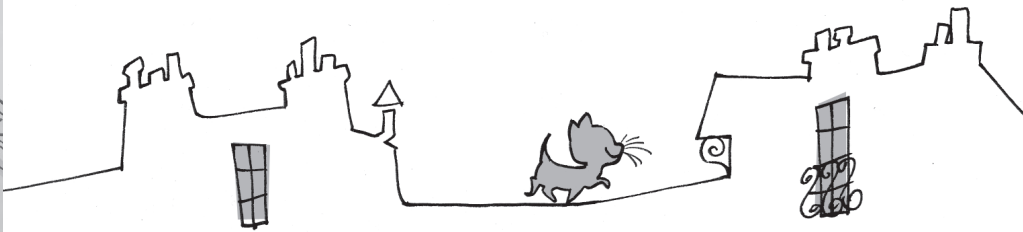
El Palau De Bouillon no era gaire lluny del refugi dels nostres amics gats. Mister Moonlight va guiar el grup d'una teulada a l'altra fins a arribar a la gran casa: per les finestres ajustades es podia veure que, a l'interior, els llums estaven encesos i hi havia un gran enrenou.

—Seguiu-me... —va xiuxiuejar Moonlight.

El mix va saltar sobre l'ampit de la finestra, va obrir el porticó amb una poteta i es va esmunyir de pressa dintre la casa.

Va anar a parar a un saló enorme atapeït de sofàs, butaques i una pila de coses que habitualment omplen les cases dels humans més rics. A les parets hi havia quadres, tapissos brodats amb escenes de caça, catifes orientals a terra i una biblioteca plena de volums antics. I cadires encoixinades, miralls, vitrines i elegants

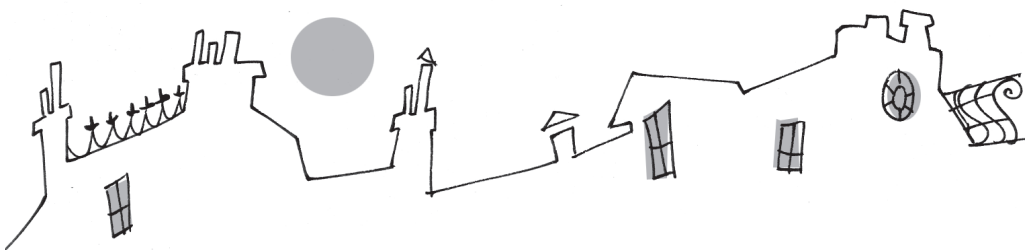
escriptoris atapeïts d'objectes decoratius.

Josephine, Ponpon i Dodó van saltar al saló l'un darrere l'altre. Mister Moonlight va remenar la cua per avisar-los que no fessin soroll.

La vídua De Bouillon era una senyora alta i prima, amb un vestit de vellut verd que li arribava als peus i els cabells amb estries grises i recollits en un monyo senzill. S'estava dreta al centre del saló amb una expressió esquerpa. Davant seu hi havia el cavallet d'en Bonnet i el pintor, assegut al seu tamboret, pintava el retrat.

L'home sucava el pinzell a la paleta i després escampava el color sobre la tela amb petits cops nerviosos. De la seva expressió es podia deduir que estava neguitós.

Quan va veure Moonlight en un racó de l'habitació, en Bonnet es va estremir de la sorpresa i li va fer un gest perquè no fes soroll.

El mix va assentir (sí, sí, els gats també saben assentir) i va conduir els seus amics cap al sofà que hi havia darrere la comtessa. Un cop allà, els gats van poder asseure's sobre els famosos coixins. I ja no en van dubtar més: eren veritablement els més tous de París!